

ΔΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

'Ο δεκανεύς γυμνάζει τούς νεοσυλλέκτους :

— Νά ποιά είνε, βρέ μαγκούφθες, ή στάσις τού στρατιώτου μήποσχην... Ό μέν ωρθαλός βλέπεις άκρως τὴν φαγήν τοῦ ανταλονιοῦ... Οι μικροί δάκτυλοι τῶν γειῶν είνε 15 βήματα ἐπιπρός. «Όλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος τῶν τόπων των. Τὰ μάτια σας τέσσερα... Προσέχετε! Μὲ τὸ «κλίνατ» ἐπὶ δεξιά! Κλίνετε ἐπὶ δεξιά! Μὲ τὸ «κλίνατ» ἐπὶ ἀριστερά! Κλίνετε ἐπὶ ἀριστερά. Τὸ δεντρός δηλαδή είνε τὸ ίδιο μὲ τὸ πρόσω, μὲ τὴ διαφορά πώς είναι δώλως διαφορετικό! Καταλαβατεῖς; Τώρα μὲ τὸ «έμπιστος» φέρνετε τὸ δεξιό σας πόδι πρὸς τὰ δημόρδη, χωρὶς νὰ πατάτε τίθεν χάρη καὶ μὲ τὸ δύο σηκώνετε καὶ τὸ ἀριστερό πόδι καὶ τὸ φέρνετε κοντά στὸ δεξιό, που είνε στὸν ἄριστο καὶ στέκεστε ἀκίνητος, ώς πού ν' ἀκούνετε πάλι τὸ «εν!» Υπέρα μὲ τὸ: «βίμα σημειώσον, μάρς!» στέκεστε τόπο, κακολούθουντες νὰ βαδίζετε ...

***

Στὸν στρατῶνα δεκανεύς :

— Ρε σαίς... Κουρεμένα, Κουτσάρη, Κακαράτζα!... Ελέτα δῶ, ιρένα λογαριαστούμε. Απ' τὴ περασμένη πλύν σου χρωστά έσενα Κουρεμένας καὶ τὰ ρέστα Δρ. 2.95
Μού δάνεινας σάν Κουτσάρη π. 5.55
Εσύ Κακαράτζα μούδωνες νά σου φυλάξω π. 3.60

0.00

«Έχουμε λοιπὸν καὶ λέμε 5 καὶ 5 μάς κάμνουν 10, γραφούμες μηδὲν, ἔνα τὸ κρατούμενο, ἀλλὰ γιὰ τὸ χατῆρι σας δὲν χρωτά τίποτα!... Τὸ λοιπὸν υστερά έχουμε 9 καὶ 5=14 καὶ 6=20. Γράφομες μηδὲν, δύν τὰ κρατούμενα, μά τὰ σᾶς πω, βρέ παιδιά, πολλὲς φορές μὲ έχετε ύποχρεώσει, δὲν κρατά πάλι τίποτα, χαλάλι σας! Τὸ λοιπὸν έχουμε τώρα 2 καὶ 5=7 καὶ 3=10, γράφομες πάλι μηδὲν, τὸ όποιον αὐτὸν είνε βρέ παιδιά, δὲν έχουμε τίποτα νά πάρουμε, τίποτα νά δώσουμε, είμαστε δηλαδη πάτο καὶ πόστα!...»

Τό Κεθδνί

καὶ ἀπέθανε.

***

Τὸ Δασκαλάκη διαδένθηκε ὃ Σιφάκας στὴν δρογήνα τῶν ἀκαναστατῶν, ὃ ὅποιος ἦταν πολὺ ὄντως τοῦ «Τσελεπή». στὴν στρατηγική καὶ πολλὲς φορές ἐνίκησε τοὺς Τούρκους, κυνηγῶντας τοὺς καὶ κλεψύοντας τοὺς στὰ φρούρια τῶν Χανίων καὶ Ρεθύμνης.

Δινούνως δῶμας ὃ μαναλόμενο τούτο παλληλάρι, χάθησε πολὺ ἡρωὶς γιὰ τὴν Πατρίδα. Αρρότητας καὶ πένθανε. «Ο δάνατος τὸν θεωρήσθηκε ὡς: «Εθνική ἀπώλεια» γιατὶ κάθηκε ἔνας ἀπὸ τοὺς πολὺ στρατηγικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἐπαναστάσεως.

***

Ἐκτὸς δῶμας ἀπὸ τὸν Σιφάκα διακριθῆκαν, τότε, καὶ ἀλλοι ἄνδρειοι ἀρχηγοί, διποὺς δὲ Μαλδόνης, τὸν διποὺν σκόντων δὲ Τσώσος ἀπὸ ζήλεια, δὲ Καλλέργης, ὃ ἐπὶ κεφαλῆς Κρητικῶν ἥρετη στὴν Ἐλλάδα καὶ πολέμησε στὸ Φάληρο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Καραϊσκάκη, δὲ Πρωτοπαταδάνης, δὲ Ηλέας, δὲ Αναγνῶστης, δὲ Δελτηνούντης, δὲ Κοινούλης, δὲ Μανουσογιαννάκης, δὲ Τσουθερός, δὲ Κόφακας καὶ δὲ Σπετατέρας ἡ Ξέπασας.

Δὲν πρέπει δῶμας νὰ ληφθούνσιας καὶ δύο ἔνους ἥρωας ποὺ πλεονάσσουν, γιὰ τὴν θελυρία τῆς Κρήτης, τὸν Βούλγαρο Χατζῆ-Μιγάλη καὶ τὸν Γάλλο Βαλέτα.

«Ο Βαλέτος μάλιστα ἦταν πολὺ νόημον καὶ δημιειροπόλεμος.

Πρότοις αὐτὸς ἐννόησε τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι ὅλες ἡ παλληκαριές καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Κρητικῶν ἐπήγιαναν χαρένα, ἐφ'

ποὺ δὲν κατείχον καμμά μεγάλη πολὺ ὄχυρα, καὶ ἀποφάσισε νὰ καταλάβῃ νὶ Ρέθυμνο.

Ἐνώ δὲ ἐτοίμαζε ἔνα ἐπιπνοτάτο σχέδιο καὶ περίμενε ἐπικούριες γιὰ νὰ τὸ φρούριο, πρόλαβαν οἱ Τούρκους τῆς Ρεθύμνης, ἐνδυναμωθέντες καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τοῦ Ηρακλείου, ἐπεσαν μὲ μανλές δυνάμεις ἀπάνω στὸ στρατόβαδο του ποὺ ἦταν στὸ Καστέλλο, ὃ δύο ώρες ἔξω ἀπὸ τὴν Ρέθυμνο, καὶ τὸ σχορτίσαν.

«Ἀπάνω στὴν συμπλοκή αὐτῆς σκοτώθηκε καὶ ὁ Βαλέτος, τὸν ὅποιον περιγράφουν «πλήρη εὐγένων αἰσθημάτων καὶ ἐμπλεον φιλελληνισμού».

«Ἄλλοτε θὰ σᾶς ποῦμε περισσότερα. Ο 'Απερεινόρες

ΑΝ ΓΙΝΟΤΑΝ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΠΛΗΡΩΝΑΝ ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ

Κάποιος πρωτόβγαλτος ἡθοποιός, ὃ δποιος σφυρίθηκε ἀγρόως ἀπὸ τὸ κοινὸν ἔνος ἐπαρχιακοῦ θεάτρου, ἀπὸ τὴν ποτὴ κικλος μέρα ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὴ σκηνή, πήγε μετά τὴν ἀποτυγία του στὸ διευθυντή τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ διητής της—μὲ τὸ ἀπαθέτερο τοῦ κόσμου—νά ὑπογράψουν συμβίλαιο πᾶς; Θὰ τὸν κριτούντος στὸ θέατρο του γιὰ τρία τουλάχιστον χρόνια πᾶς!

Ἐννοεῖται πῶς ὁ διευθυντής, ἀγανακτησμένος ἀπὸ τὴν τόση ἀναίδεια τοῦ πρωτοβγάλτου καὶ ἀποτυχημένου ἡθοποιοῦ, δηκού μόνον ἀρνήθηκε νὰ τὸν πονηρούμενο σχετικὸ συμβόλαιο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἡπειρούς πάντας πῶς ἂν δὲν ἔρευνε μέσος αὐτῷ, θὰ σὲ τύπη ἡ φωνὴ τῆς συνιδήσθεως σου, καὶ δεῖ θὰ σ' ἀφίνη στηργῆς ησυχία—μά τύπων πολὺ ἄγρια!...

Καὶ μανώλιδος ἀπὸ τὰ προτυχημένος ἡθοποιοῖς, θύμωσε μὲ τὰ σωτά του καὶ ἀρχίσα νὰ φωνάζει:

— «Α! ἔτσι λοιπὸν ἐ; «Ἄρονεισαι νά μὲ πάροης στὸ θίασό φυτ; Σέρεις δικαία τοῦ καταστρόφες ἔχεις νά πάροης στὸ λαυδί σου; «Ἄρονησε σου αὐτὴν στοιχία τὴ ζῆτη ἐκατοντάδων ἀθώων! Θὰ μετανοήσης πικρὰ γ' αὐτὸν, θὰ σὲ τύπη ἡ φωνὴ τῆς συνιδήσθεως σου, καὶ δεῖ θὰ σ' ἀφίνη στηργῆς ησυχία—μά τύπων πολὺ ἄγρια!...

Καὶ μανώλιδος ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ βγήσεις ἔξη χτυπώντας μὲ δύναμη τὴν πόρτα.

Ἐννοεῖται πῶς ὁ τροποριατμένος διευθυντής ἔτρεξε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ διηγήθηκε καταλεπτῶς τὸ διατρέξαντα καθύσιος καὶ τὶς ἀπαλέλεις τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἡθοποιοῦ.

Ο ἀστυνομικὸς διευθυντής διέταξε τότε νά συλλάβουν τὸν ἡθοποιὸ καὶ νά τὸν προσαγάγουν, ἐστωκαὶ διὰ τῆς βίσας, ἐνώπιον του.

Οταν τὸν ἔαναθοῦντα καὶ τὸν ὀδήγησαν ἐμπρός στὸν ἀστυνομικὸ διευθυντή, δὲν τίπασαν σοὶ ποτὲ νά κανέται;

— Μπροστεῖται νά μου πήγε τὶ ἐννούσατε διατρέξαντας τὸν κύριο ἀπὸ δῶ—«κεῖται τὸ διευθυντή τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως—πῶς δὲν δέν σας σᾶς προσλάβητε τὸ θίασό μου;» δημόσιο στὸ θίασό του ἡ δημοτική του αὐτῆς θά στοίχιζε τὴ ζῆτη ἐκατοντάδων ἀθώων θυμάτων; Πίστε μοὶ τὶ είλησα σκοπὸ νά κανέται;

— Ο ἀποτυχημένος ἡθοποιὸς κύττατες καὶ τοὺς δυο καταπλήκτος καὶ διετεῖρα είπε :

— Θά διαστώ νά καταλάβετε ὀμέσως. «Ιδού περὶ τίνος πρόκειται: «Η ἀποτυχία μου νά προσληφθῶ σ' ἔνα θίασό θὰ είχε ὡς πτονούχα διατάξεις τὸ φρούριο μαζί, νά πάντα στὸ Παρίσιο, νά συνεχίσει τὶς συνδέσεις μου, ποὺ τὶς είχε διακόπει προσωρινῶς, καὶ νά γίνω...γιατρόξι!..»

Η ΙΙ ΕΝ Ι Α

ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Σὲ μιδ 'Αμερικανική ἐφημερίδα ὁδηγούσια δέδημοισιθη κάποιος τὴν ἔξης εἰδοποίεις—«Σ' δύος μού στελλούν μιὰ δραχμή, θὰ «ἀποκαλύψω» ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ νὰ μπορέσουν νά πληρωσούν τὰ ἐνοίκια ποὺ διαστένουν».

«Ἀρκετος τὴν ηλιθίου διστηλία τὴ δραχμή στὸν κάτοχο τοῦ πολυτίμου μυστικοῦ, δὲ ποιος σ' ἔνα ἔκαστον ἀπάντησε ειλικρινῶς:

— «Κάμε τὴν ἔδια δουλειὰ ποὺ κάνω με» ἔγινε!...

***

Γνωστός τοῦ Αθηναίου «σελέμπης»—η λέξις ἔχει καθιερωθῆ πλέον—ήταν κοινὸς φίλος τοῦ κυρίου Α... καὶ τῆς χήρας κ. Μ..., οἱ ὅποιοι ἐπόρευτο νὰ παντερούντο. «Ο 'σελέμπης' κατεφέρετο κατά τοῦ συνικεύοντο αὐτοῦ καὶ προσκαλύπτει μὲ κάθε τρόπο νά τὸ ματαύση. Κάποιος τοῦ φράγησε τότε γιατὶ τὸ κάνει αὐτό. Κι' δ' «σελέμπης» ἀποκρίθηκε :

— Καὶ δέ κ. καὶ η χήρα κ. Μ... είνε φίλοι μου. Καθένας τους χωρίστα μὲ προσκαλόν· καὶ τρώγω σπίτι τους μά φορά την έβδομαδά

θά ἔχω ένα καὶ μόνον!...